

Det vi véd, at si - den slan - gens gift på jord har plet - tet glæ - den,

5 må vi selv, hvor højt vi ræk - ke, de - le kår med vin - ter - sæ - den,

1. Det vi véd, at siden slangens
gift på jord har plettet glæden,
må vi selv, hvor højt vi række,
dele kår med vintersæden,
2. nå ej her, som hjærtet kræver,
livets fylde, sommertrosten,
men må nøjes med en grålig,
stakket vår i efterhøsten;
3. bære, selv med furet pande,
ikke moden sæd til lade;
hvad hos os som frugt man priser,
det er kun de grønne blade.
4. Grønnes, – det er, hvad vi kunne,
skyde løv, til vintren kommer,
knejse kækt til trods for kulden,
vokse, visse på vor sommer;
5. grønnes kun – se, det er sagen,
leve med og være vågen,
leve kort tid eller længe,
blot vi lyser op i tågen.
6. Og hvad dette år så grønnes,
sikkert modnes vil det næste,
når vi blot har lært i livets
rette grund vor rod at fæste.
7. Ti så bær' den det, som segner,
gemmer tro, hvad her må falme,
indtil vinterstormens ligsang
ender i en påskesalme.

Jens Christian Hostrup